

[Ellemann-Jensen]

for meget, og det er meget tiltalende, at statsministeren anstrænger sig for det. Men er sandheden ikke, at i bedste fald betyder regeringens politik, at vi bliver stående, hvor vi står? Det skyldes, at der ikke er den nødvendige sammenhæng i regeringens politik, noget, der jo er illustreret af de mange afgiftsforslag, der er til første behandling her i dag, og som skal være med til at betale den regning, der er talt så meget om.

Med disse afgiftsforhøjelser vil regeringen øge arbejdsløsheden i private virksomheder ganske betydeligt. Den ledighed vil man så siden hen prøve at bekæmpe igennem forskellige kunstgreb, der overvejende indebærer større beskæftigelse i den offentlige sektor. Det skal så betales med endnu højere skatter, så vil arbejdsløsheden igen stige i den private sektor, og så kører svikmøllen. Resultatet bliver en svækket privat sektor og en større offentlig sektor, og det er ikke et skridt frem, det er snarere et skridt til venstre, altså et skridt i retning af det SF, der siden sin valgsejr i december har kastet sin skygge over hele regeringens virksomhed, for der er jo klare socialistiske elementer i den politik, regeringen lægger frem.

Statsministeren har søgt at beskrive det på en anden måde. Statsministeren har talt om regeringens politik som det, han kalder mødestedet for de politiske kræfter fra både højre og venstre side i det politiske billede. Og statsministeren har oven i købet sagt, at socialdemokratiet har taget sådanne hensyn til balancen imellem de forskellige sider herinde, at der ikke er noget at rette i regeringens forslag. Det er en ganske overlegen måde, en mindretalsregering dermed behandler folketinget på, for dér siger regeringen jo ligeud til folketingets partier: der er ikke noget at snakke om, det må blive, som socialdemokratiet ønsker det. Og med den holdning er der ikke noget at sige til, at samarbejdet har haft så ringe kår, som tilfældet har været, i folketinget siden valget i december.

Statsministerens redogørelse i onsdags dækkede 4 hovedområder. Der var regeringens beskæftigelsespolitik, landbrugspolitikken, finansieringen af de to områder og så den generelle økonomiske politik.

Beskæftigelsespolitikken drejer sig jo først og fremmest om den såkaldte martspakke, som tidligere har været drøftet her i tinget. Jeg skal bare ganske kort sige, at udvalgsbe-

handlingen har overbevist venstre om, at pakkens hovedhjørnesten, den såkaldte jobskabelsesordning, ikke vil bidrage positivt til en forbedring af beskæftigelsessituationen i Danmark. Den vil derimod, som vi også sagde under første behandling, først og fremmest føre til overførsel af arbejdspladser fra private virksomheder til den offentlige sektor. Det ønsker vi ikke at medvirke til. Vi opfatter det som en form for flytning af ideologiske hegnspæle, og vi har med tilfredshed noteret os, at det radikale venstre igennem sit ændringsforslag, som vi vil støtte, søger at begrænse skadevirkningerne af regeringens forslag.

Statsministerens udtalelser om landbrugets situation var stærkt foruroligende, for de tyder på en alt for afslappet holdning til dette erhvervs problem. Statsministeren gav os et overdrevent billede af, hvad der hidtil er gjort af regeringen for at lette landbrugets situation. Og specielt skyder statsministeren meget langt over målet ved at hævde, at prisforhøjelserne i EF og devalueringen af den grønne krone netto skulle tilføre dansk landbrug ca. 3 mia kr. om året. Det er væsentlig mindre beløb, der er tale om, når vi tager hensyn til de forøgede omkostninger. Det er måske kun en tredjedel af det beløb, statsministeren nævner.

Men hvad har regeringen så at byde på? Det er ikke meget. Det er kun udsigten til en jordbankordning, som man vil have vedtaget til efteråret, og som man siger skal give landbruget en lettelse i likviditeten af størrelsesordenen 1½ mia kr. om året. En ting er, at man i regeringen åbenbart stadig ikke er klar over, hvor store beløb der er nødvendige for at sikre produktionen i dansk landbrug og dermed sikre de mange arbejdspladser i følgerhvervene. En anden og nok så alvorlig ting er, at regeringen her klynger sig til en ideologisk konstruktion, som hverken er til gavn for landbruget eller for samfundet. Argumentet for en jordbank er jo, at man ikke vil risikere, at en finansieringsreform kan give nogle gevinster i landbruget, som landmændene så siden kan indkassere. Derfor skal man overføre sådanne eventuelle gevinster til staten, i praksis ved, at staten gradvis overtager ejendomsretten til jorden. Ja men hvis man alene havde til hensigt at hindre en utilsigtet gevinst, så kunne man da sagtens have fundet andre udveje, også inden for den